

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

לפני כבוד השופטת נעה תבור

המבקשת: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לבנת מלמד, עו"ד מרדית שיבן, עו"ד יוסי קנפו

נגד

המשיבים: 1. שי-לי אבנבך
ע"י ב"כ עו"ד יעקב מרגולוב, עו"ד איגור יוטקין
2. חיים לוי

החלטה

הבקשה והשתלשלות ההליכים

1. המדינה עותרת להאריך תוקפו של צו מנהלי להגבלת שימוש במקום לפי סעיף 3א(ג)(2) לחוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות תשס"ה-2005.
2. המקום המדובר נקרא "tlv club" ונמצא ברחוב המסגר 66 בתל אביב. על פי הבקשה מדובר במקום ששימש כבית בושת וכמועדון חשפנות.
3. סמוך להגשת הבקשה הנוכחית הוגש כתב אישום נגד משיבה 1 ונגד אביה המייחס להם עבירות של סרסרות למעשה זנות (שניהם) והחזקת מקום לשם זנות (לאב מיוחס סיוע להחזקת המקום).
4. על פי עובדות כתב האישום במשך חצי שנה מיוני ועד דצמבר 2017 היה המקום פעיל שבעה ימים בשבוע משעה 17:00 אחר הצהריים ועד 5:00 בבוקר והועסקו בו בין 10 ל-26 נשים שסיפקו מופעי חשפנות, שירותי ריקוד אישיים ושירותי זנות. נטען כי משיבה 1 היתה בעלת המקום והמפעילה שלו והיא זו שקיבלה את הנשים לעבודה, הנחתה אותן ונתנה לחלקן היתרים להעניק שירותי מין ללקוחות בשני חדרים פרטיים שנמצאים בקומת המרתף. הפעילות במועדון כללה צפייה בחשפנות בתמורה לכרטיס כניסה בסך 100 ₪ וכן "ריקוד אישי" בעלות נוספת של 25 ₪ לכרטיס שתמורתו ישבה חשפנית על ברכי הלקוח והתחככה בגופו כשחזה חשוף או כשלגופה בגדים תחתונים בלבד וכאשר התשלום ששילם הלקוח מתיר לו לגעת בגופה במשך 3 דקות. נטען כי משיבה 1 שלטה על זהות החשפניות שקיבלו אישור למתן שירותי מין בתשלום בחדרי המרתף והיא זו שהחזיקה את המפתח לאותם חדרים וקבעה סדר ירידת החשפניות וזמני השהות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

- בחדרים. סכומי הכסף ששולמו באותם חדרים עבור שירותי מין נעו בין 400 לבין 1,000 ₪ מתוכם העבירו החשפניות לקופת המועדון 125 ₪ עבור כל לקוח ככספי אתנן.
5. בתאריך 6.12.17 הוצא למקום צו סגירה מנהלי להגבלת השימוש בו למשך 30 יום. בקשה לביטול הצו נדחתה בתאריך 16.12.17 (כב' השופטת שלומית בן יצחק) וערעור על ההחלטה נדחה ביום 24.12.17 (כב' השופט ציון קאפח).
6. מטיעוני הצדדים עלה כי צו הסגירה המנהלי הוארך עד ליום 18.2.18 ובתאריך 15.2.18 הוגש כתב האישום שפורט לעיל. הבקשה להארכת תוקף הצו המנהלי הוגשה רק ביום 25.2.18. קיים אם כן פער של שבוע עד תחילת פועלו של סעיף 3א(ד) לחוק המאריך את משך הצו המנהלי ב-30 יום מיום הגשת הבקשה. עם זאת מטיעוני הצדדים עלה כי בפועל היה המקום סגור ברציפות גם בפרק הזמן האמור לא נפתח מחדש ולא התקיימה בו כל פעילות.
7. עמדת המדינה היא כי יש יסוד סביר לחשש שהמועדון ימשיך לשמש לביצוע עבירות וכי קיים יסוד סביר לחשש כי המועדון מסכן את בטחון הנשים והציבור באופן המצדיק סגירתו עד לתום ההליכים. המדינה מצביעה על כך שמדובר במועדון גדול הפועל בהיקף עבודה רב באופן המאפשר ניצול נשים לרבות אזרחיות זרות. בענין זה הפנתה המדינה לעבירה המיוחסת לאביה של המשיבה בגין תקיפת אחת החשפניות.

ראיות לכאורה

8. הסנגורים טענו שלאחר הגשת כתב האישום עלה רף הראיות הנדרש ושוב לא מדובר על חשד סביר אלא נדרשות ראיות לכאורה כפי שאלו פורשו בהקשר של דיון בבקשות מעצר. בהקשר זה טענו לכך ששתיים מעדות התביעה עזבו את הארץ וספק אם יעידו ועדה שלישית נחקרה על ידי חוקר שבעצמו חשוד בעבירות הנחקרות במח"ש בימים אלו. הסנגורים טענו שללא העדות שנסעו לחו"ל אין תשתית ראיתית מספקת לידיעת המשיבה אודות שירותי הזנות שהתקיימו בחדרים הפרטיים.
9. חוק הגבלת השימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות אינו עורך אבחנה בשאלת הראיות הנדרשות בין החלטות שיפוטיות בעת מתן צו הגבלה לפני הגשת כתב אישום או אחריו. על שני המקרים חל סעיף 5ב לחוק. סעיף זה קובע כי במתן ההחלטה רשאי בית המשפט להיזקק לראיות אף אם אינן קבילות במשפט ואף להיזקק לחומר חסוי שיוצג לעיונו בלבד.
10. עתירת הסנגורים לבחינת רף "ראיות לכאורה" מנותקת מהקשרה ואינה התואר המתאים לאופן בו נדרש בית המשפט לבחון את הראיות בעת דיון בבקשה לצו הגבלת שימוש. השאלה היא "ראיות לכאורה" למה? בעת בקשת מעצר בוחן בית המשפט ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

משום ששאלת הותרת אדם במעצר היא נגזרת ישירה של התוצאה הסופית אם יורשע או יזוכה מאותן עבירות. אם אין ראיות לביצוע העבירה אין כל הצדקה להותרת אדם במעצר עד שתוכח חפותו. לעומת זאת שאלת הגבלת שימוש במקום אינה נגזרת מהוכחת האישומים כלל וכלל. והרי ברור לגמרי שאפילו כאשר לבעל המקום לא מיוחסת כל עבירה פלילית (כמו במקרה שלפני), ואין אפילו טענה לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת עבירות לגביו כך שאין כל סיכוי להרשעתו, אין משמעות הדבר כי יוכל להמשיך ולהפעיל את המקום ולא ינתן צו סגירה. מדובר בשני מישורים שונים של בדיקת ראיות שכל אחד מהם שואב את כוחו מתכליתו השונה של החוק. תכלית חוק הגבלת השימוש כשמו כן היא כלומר מניעת ביצוע עבירות באותו מקום. לפיכך הראיות הנדרשות לבחינה הן ראיות לכך שהגבלת השימוש חיונית למניעת המשך ביצוע העבירה כפי שנקבע במפורש בסעיף 3א(ג) לחוק.

11. אינדיקציה נוספת לכך נלמדת מהבדלי התוצאות בין מעצר בהליך פלילי לבין הגבלת שימוש בצו. בעוד שהרשעה תביא לענישה שתהיה המשך ישיר לתקופת המעצר, הרשעה בעבירת סרסרות לא תביא לכל סנקציה במישור הגבלת השימוש. תום ההליכים יהיה תום תקופת צו ההגבלה בין אם המשיבים יורשעו ובין אם יזוכו.

12. אינני מתעלמת מכך שתוצאת צו הגבלת שימוש עד תום ההליכים פוגעת פגיעה קשה יותר בזכויות בעל המקום או המחזיק בו מאשר הפגיעה מחמת צו מנהלי לתקופה קצרה. עם זאת, עליית המדרגה הראייתית הנדרשת אינה במישור בחינת ראיות לביצוע העבירות אלא במישור בדיקת הצורך בסגירת המקום לתכלית החוק. בעוד שלשם צו מנהלי די **ביסוד סביר לחשש** שמקום ימשיך לשמע לביצוע עבירה, הנה בעת שהבקשה מופנית לבית המשפט ומדובר בצו שיפוטי שתוצאתו ממושכת יותר ופגיעתו קשה יותר, יש לשכנע כי הגבלת המקום **חיונית** למניעת המשך ביצוע העבירה (בשונה מן הנטען בבקשת המדינה שסברה שדי לה ביסוד סביר לחשש).

13. בהליך הפלילי ובהליך המעצרים הבחינה היא של **האדם** ועל כן הראיות הנבחנות מתייחסות בין היתר למודעותו ביחס לעבירה. שאלות אלו תיבחנה בתיק העיקרי ובדרכו הטבעית של ההליך הפלילי. השאלה הנדרשות להכרעה בבקשה לפי חוק הגבלת שימוש נוגעת ל**מקום** והאם קיימות ראיות לכך **שהמקום** משמש בעיקרו לביצוע עבירה והאם **העבירה** יש בה לסכן בטחונו של אדם או הציבור, כך על פי לשונו הברורה של החוק. שאלת המודעות לביצוע העבירות היא רק אחת מבין 4 שאלות המפורטות בשיקולי בית המשפט כאמור בסעיף 3א(ב) לחוק יחד עם שאלות נוספות בדבר מידת הסכנה או הנזק לציבור שעשוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, ביצוע עבירות קודמות במקום ומידת הפגיעה בבעלים או במחזיק בשל הוצאת הצו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

אישוש לפרשנות זו נמצא בדברי ההסבר להצעת חוק (הממשלה, 839, ג' באדר א' תשע"ד 3.2.4) שם הוסבר בפירוט כי מדובר בהליך שלו סממנים מנהליים וההכרעה היא על בסיס ראיות מנהליות ללא דרישת נטל הוכחה פלילי.

14. לאור האמור לעיל, בבואי לבחון את חומר החקירה שהוצג על ידי המאשימה, ייחסתי חשיבות פחותה יותר לעובדה ששתיים מן הנשים שנחקרו חזרו ככל הנראה לארץ מוצאן. אף אם אניח הנחה סבירה בעיני שלא יובאו לעדות בבית המשפט, בבואי לבחון את השאלות הקבועות בחוק, למה שימש המקום ומה חיוניות סגירתו, מתיר החוק גם בשלב זה של ההליך, להיזקק לראיות שבסופו של יום לא ישמשו בניהול ההליך הפלילי. הדבר הוא בבחינת קל וחומר ביחס לאפשרות היזקקות לראיות שמלכתחילה אינן קבילות. אין בכך לשחרר את המבקשת כליל ממגבלות עד כדי התעלמות מקשיים ראייתיים. לקשיים אלו ניתן משקל, אך מדובר בנתון אחד בין נתונים אחרים שכולם נבחנים כמכלול ומשפיעים אלו על אלו ולא על נתון מכריע.

הנימוקים הנדרשים בסעיף 3א למתן צו להגבלת שימוש

האם הגבלת השימוש במקום חיונית למניעת המשך ביצוע העבירה?

15. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בעיקרי הראיות שוכנעתי כי הגבלת השימוש במקום חיונית למניעת המשך ביצוע העבירות המנויות בתוספת. בהודעתה של ה.ג. תיארה כיצד חזרה לעבוד באותו מקום לאחר שצו סגירה קודם הסתיים (הודעה מיום 6.12.17 בשי' 9) וכך עולה גם מהודעתה של המשיבה עצמה (מיום 14.12.17 שי' 105). חזרה לפעילות המקום בזנות וסרסרות לאחר צווי סגירה מלמדת על כך שהפעילות מתחדשת באותו אופן מיד עם סיום הצו ועל כן הצו חיוני להפסקתה והוא שיוצר הבדל בין המשך ביצוע עבירות לבין מניעתן. מחומר הראיות עולה שצווי סגירה קודמים לא תרמו דבר למניעת עבירות ולא היו יותר מאשר אי נוחות זמנית עבור מפעילי המקום.

16. הראיות מלמדות על כך ששירותי הזנות סופקו בין היתר בשני חדרים פרטיים שנמצאים בקומת המרתף במקום מוסווה, מאחורי קיר שחור ווילון. הסוואת החדרים והמסדרון הצר ביניהם עולה ברורות מדוח פעולה מיום 24.11.17 התיאורים המפורטים בו והתרשים הנלווה אליו. השוטר תיאר כי על מנת להגיע לחדרים נחשף חלק שחור בקיר וגילה את המסדרון הצר ובו החדרים הפרטיים. השוטר ציין שקודם לכן כלל לא הבחין בקיומו של המעבר. הגישה לשירותים אף היא בקומת המרתף ולא תתכן חזרה לפעילות כלשהי ללא שימוש בשירותים. המשך השימוש במרתף לצרכים אחרים תקל על המשך ביצוע העבירות והסוואתן מבלי שניתן יהיה לפקח על המשך מתן שירותי מין בתשלום בקומת המרתף.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

האם המקום משמש בעיקרו לביצוע עבירה המנויה בתוספת?

17. חומר הראיות הגולמי שהוצג לעיוני חד משמעי וברור ביחס לשימוש שנעשה במקום לצורך עבירות זנות וסרסרות. הודעתה של א. ד. מיום 10.12.17 מלמדת על מתן שירותי זנות במקום ועל העובדה שמשיבה 1 ניהלה את המקום, שכרה את שירותיה והסבירה לה מה התנאים לרבות החובה לשלם למשיבה 150 ₪ בסיום כל משמרת. הודעתה של ט. מ. מלמדת אף היא באופן ברור שאין מפורש ממנו על מתן שירותי זנות במקום ועל חלקה של משיבה 1 בכך. הודעתה של ה. ח. מלמדת אף היא באותו אופן ברור על שירותי זנות במקום ועל הניהול על ידי משיבה 1.

18. הסנגורים העלו טענה בדבר משקלן של הודעות הנשים שעזבו את הארץ ולכך כבר התייחסתי. בנוסף טענו לכרסום בכוחה הראייתי של הודעת טלי מונק בשל החשדות המתבררים במח"ש נגד השוטר גובה ההודעה. החשדות המתבררים אינם קשורים לתיק זה ולחקירתו. לא היה בידי הסנגורים להצביע ולו על בדל ראיה להשפעה פסולה של אותו חוקר על העדות בהליך הנוכחי. מעשיו של החוקר באירועים אחרים, אם יתבררו כאלה, אינם שוללים באופן גורף את כל פעולות החקירה שביצע אי פעם בכל תיק בו היה מעורב.

19. דוח ביום שנעשה על ידי המשטרה ביום 24.11.17 מעלה אף הוא כי במקום ניתנים שירותי מין בתשלום וכי משיבה 1 מודעת להם ומנהלת את השימוש בחדרים הפרטיים. דוח פעולה נוסף מיום 6.12.17 מגלה כי בחדרים הפרטיים נמצאו קונדומים, אביזרי מין וחומרי סיכה באופן שמצביע אף הוא על מתן שירותי מין. דוח פעולה של רס"ר גל אילוז מיום 6.12.17 תומך אף הוא בראיות לכך שבמקום ניתנים שירותי מין בתשלום וכך גם הודעתו של לקוח מיום 6.12.17.

20. מכלול הראיות מצביע אפוא על מקום המשמש לביצוע עבירה המנויה בתוספת. במאמר מוסגר אציין כי הייתי מגיעה לאותה מסקנה בדבר מתן שירותי זנות גם אלמלא החדרים הפרטיים שכן לטעמי אין הבדל בין מגע מיני בתשלום שנעשה מאחורי דלת לבין מגע מיני בתשלום במהלכו מגיע אדם לסיפוק מיני באולם רחב ידיים, על כיסא במועדון תוך שהאישה המועסקת במקום מתחככת בו ומאפשרת לו לגעת בגופה ולאחר מכן מעבירה חלק מכספי האתנן למנהלי המקום.

האם קיים יסוד סביר לחשש שיש בעבירה לסכן את בטחונו של אדם או בטחון הציבור?

21. הודעתה של א. ד. מלמדת בבירור על הסיכון הנשקף לבטחון אדם ולבטחון הציבור וכך גם עדותה המוקדמת של י. מ. עיסוק הנשים במתן שירותי מין בתשלום הוא קצה שרשרת ניצול שבין חוליותיה עורך דין שגובה עשרות אלפי שקלים בתמורה להבטחה לאשרת עבודה, ניצול נשים זרות על שום חוסר הבנתן את השפה הדין והזכויות, משכירי דירות בסכומים גבוהים ובתנאים שמעליבים את הקיום האנושי, מועדונים שלוקחים לעצמם חלק קבוע מן התשלום וגברים רבים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

שהמקום מאפשר להם לנצל מצבי משבר כספי בריאותי או אישי של אותן נשים לסיפוקם. דברים אלו אינם בבחינת תיאוריה או אפשרות אלא עולים מפורשות מחומר הראיות בתיק המונח לפני. ביצוע עבירת אלימות אגב פעילות המועדון כמתואר באישום השני ובאותן הודעות אליהן הפניתי, אף שאינו בגדר עבירה המנויה בתוספת, נובע באופן ישיר מפעילות המועדון שמכינה את הקרקע לכך. תחושת הכזב של שליטה על גופן של נשים בתמורה לכסף יחד עם אווירת המועדון ותמיכת אלכוהול היא בסיס גם לאלימות שאינה בתמורה לתשלום.

22. איפולם של החדרים והסוואתם בקומת המרתף אפשר גם שימוש בקוקאין כפי שהעידה י. מ. בעדותה ביום 12.3.18 בבית המשפט (עמ' 6 ש' 22).

הגבלת השימוש באמצעים שפגיעתם פחותה יותר מאשר סגירת המקום

23. הסנגורים ביקשו להסתפק באיטום שני החדרים הפרטיים בקירות בלוקים וכך לאפשר חזרה של יתר חלקי המועדון לפעילות. אין חולק שסגירת המקום היא האמצעי הקיצוני ביותר ויש לבחון בזהירות האם קיימת אפשרות אחרת, קלה יותר, שפגיעתה בחופש העיסוק מתונה יותר, ובכל זאת תבטיח קיום תכלית החוק ומניעת המשך ביצוע עבירות סרסרות וניהול בית בושת.

24. הבסיס לאפשרות חזרה לפעילות המועדון בתנאים מגבילים הוא מתן אמון במשיבה כי תקפיד על התנאים ותקיימם. רק בהתקיים הבסיס ניתן לבחון פתרונות מתונים יותר כמו סגירה חלקית לצד ערבויות בשיעור גבוה כתמריץ לקיום המגבלות. אלא שבמקרה שלפני לא ניתן לתת אמון במשיבה 1 שתקיים תנאים של הגבלת השימוש ולא ניתן יהיה להבטיח מניעת ביצוע אותן עבירות. לא מדובר במי שקיבלה אחריות, מבינה מה הפגם, מבינה מה צריך לשנות ומוכנה לפעול לשינוי אופי הפעילות במקום אלא במי שבעת חקירתה במשטרה הכחישה קיומם של חדרים פרטיים, טענה שבמרתף נמצא רק מחסן ושירותים ומעולם לא ראתה עובדות או לקוחות שנכנסים לשם (הודעתה מיום 18.12.17 בש' 56). לפי דברי המשיבה עצמה אין לה שליטה על מה שקורה בשירותים (ראו דוח פעולה מיום 6.12.17) וכאמור סמוך לאותו חדר שירותים נמצאו עטיפות קונדומים וקונדומים משומשים.

25. ההצעה להותיר אם כן את קומת המרתף פעילה ולו למטרת שירותים, אינה יעילה בהסרת החשש להמשך ביצוע עבירות.

26. זאת ועוד, יש קושי במתן אמון במשיבה אשר מנהלת את העסק בהיקפו הנרחב כפי שתואר לעיל ללא רשיון עסק. קושי זה מצטבר גם לקושי נורמטיבי במתן היתר, ולו עקיף, לחזור ולהפעיל מקום כאשר מוסכם על הכל שמקום זה פועל בניגוד לדין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 18-02-59157 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

27. יצוין עוד כי המשיבה היא שוכרת של הנכס וצו הגבלת שימוש במקום אינו מהווה מגבלה על המשך עיסוקה במקומות אחרים ובלבד שאלו יופעלו על פי חוק ולא תבוצענה בהם עבירות. הפגיעה בחופש העיסוק אינה כללית אלא נקודתית. פוטנציאל הפגיעה הממשי יותר מחמת סגירה ממושכת עלול היה להיות דווקא של בעל הנכס אלא שזה בחר שלא לקחת חלק בהליך ולא הביע כל התנגדות להמשך סגירת המקום, אף שהבקשה נמסרה לו ומועד הדיון הודע לו.

טענות הגנה נוספות

28. הסנגורים טענו כי דין כתב האישום להתבטל שכן לא נערך שימוע וביטול כתב האישום משפיע על מתן צווים להגבלת השימוש. תוך כדי הדיון התברר שבתיק הפרקליטות אישור פרקליטת המחוז לפטור משימוע ומחובת יידוע. טענות לענין טיב האישור, נימוקיו וטעמיו, שלא פורטו בדיון, מקומן בהליך העיקרי ובשלב זה לא מצאתי להרחיב הבירור.

סיכום והחלטה

29. שקלתי אפשרות להגבלת השימוש לתקופה של 60 יום בלבד לפי סעיף 3א(ג)(1) לחוק אך לא מצאתי כי בנסיבות הענין יש בתקופה זו להוות תקופה שתביא להפסקת ביצוע העבירות. קציבת תקופה קצרה יחסית של הצו תוביל לעיכוב בביצוע העבירות אך לא תסייע במניעתן. אין בכך למנוע הגשת בקשה לעיון חוזר אם ישתנה השימוש במקום מיסודו או ישתנו נסיבות אחרות.

30. אני מורה על הגבלת השימוש כך שמועדון tlv club שכתובתו ברחוב המסגר 66 בתל אביב ייסגר עד תום ההליכים המשפטיים.

המזכירות תעביר ההחלטה לעיון ב"כ הצדדים.

חומר החקירה יוחזר לב"כ הפרקליטות בלשכתי.

ניתנה היום, ז' ניסן תשע"ח, 23 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"מ 59157-02-18 מדינת ישראל נ' אבנבך ואח'

נעה תבור, שופטת